

Og HAN er en soning for våre
synder, og det ikke bare for
våre, men også for
hele verdens.
1.Joh.2.2

Ved denne vilje er vi blitt
helliget ved at Jesu Kristi
legeme ble ofret én
gang for alle.
Heb.10.10

PÅ HJEMVEG

Nr 21 februar 2011 6. årgang

*Synden som larve er ille nok,
men synden som sommerfugl
er tusen ganger verre.*

David Gregg

*Må Himmelen
Gud velsigne
dette bladet slik
at noen ved disse
linjer kom inn på
hjemvegen og fikk
nåde til å vandre
der.*

*Gud har ikke bare gitt
oss øyne å se med.*

*Han har også
gitt oss øyelokk!*

Einar Lundby

*Velkommen
som leser!*

På Hjemveg

Utgis av Evangelisk Luthersk Misjonslag.
Alle som oppgir navn og adresse
vil få bladet tilsendt gratis.
Gaver til bladet sendes kassereren (se nedenfor).
Landsstyret i ELM er ansvarlig for bladet.

Formann: Svein Mangelrød, Kvelde, 3282 Kvelde, Tlf.: 33 11 20 47
Nestformann: Olaf André Klavenæs, Raveien 245 C, 3220 Sandefjord, Tlf.: 92 286 453
Styremedlem: Jon Espeland, Svartfjell 24, 4625 Flekkerøy, Tlf.: 38 10 00 61
Styremedlem: Håvar Fjære, Åsrumvn. 447, 3220 Sandefjord, Tlf.: 33 11 08 31
Styremedlem: Karl Løvås, Vragesv. 85, 4625 Flekkerøy, Tlf.: 47 617 653
1. varamann: Ragnvald Lende, Torland, 4365 Nærbø, Tlf.: 51 43 34 88

Melding ang. abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen ELM, Postboks 51, 3246 Sandefjord.
Tlf.: 33 11 08 31 / 901 95 618 / hafja@online.no

Evangelisk Luthersk Misjonslag

- Misjonsorganisasjon ble grunnlagt høsten 2004.
- Den er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken.
- Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.
- Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon.
- Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestet, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forkynnelse av ordet om korset.

Formann:

Svein Mangelrød, Kvelde, 3282 Kvelde.
Tlf: 33112047 / 47022594. sveman@online.no

Kasserer:

Björg Løvås, Vragesv. 85, 4625 Flekkerøy.
Tlf: 38100526 / 90973599. bjorglov@gmail.com.
ELM's kontonr: 1638.21.01514.

Misj.sekr:

Jon Espeland, Svartfjell 24, 4625 Flekkerøy.
Tlf: 38100061 / 41304882.
jonesp@broadpark.no
Konto for gaver øremerket Peru: 3000.13.23454.
Konto for gaver øremerket
Barnehjemmet Celsos minne: 1503.11.21849

Hjemmeside for ELM: www.misjonslaget.no

Innhold

Andakt av Lars Rustbøle	4
Hvordan jeg fikk fred av Sigmund Fjære	5
Tre martyrs vitnesbyrd av Jon Kvalbein	6
Glimt fra Peru av Anne Margrethe Marca	9
Lovens tre "bruk" av Carl Fr. Wisløff	12
En hilsen fra Ole Hallesby av Jan Oskar Butterud	14
Herrens Ord var i de dager dyrt av Kristian Løvås	15
Dåpsregister	16
Saliggjort ved gjenfødelsens bad	17
Salomos Høysang av Olaf Klavenæs	18
Ved korsets fot	20

Til Guds vitner

Brødre, - dere som forkynner evangeliet
– la deres tilhørere få se Kristus! Den kors-
festede! Mal ham, skildre ham, før hans
velsignede skikkelse fram midt iblant oss!
La sjelen få se sin blodbrudgom!

La de tvilende få se naglegapene i hans hen-
der og stikke sin hånd i hans side! La dem
som er bittert bedrøvet i sin ånd over pur-
purrøde synder og sin motstand mot nådens
ånd, - la dem få se hvorledes han engstes og
bever og segner under den forferdelige vekt
av den forbannelse og straff som ble lagt på
ham, for at de må forstå at deres misgjernin-
ger er sonet og deres gjeld er betalt.

La alle Guds løfter til syndere finne sin
forklaring og sin stadfestelse ved at de får
samle seg om og gå ut fra og peke tilbake
til ham som satte sitt liv til for sine venner!
For der gis ingen kraftigere preken om Guds
kjærlighet – den lange og brede, den dype
og høye – enn denne smertenens mann, fra
hvilken side man så betrakter ham.

Måtte nådens Ånd være over oss til i sann-
het å forkynne Kristus og det som den
korsfestede!

*Fra boka "På Hjemveien" (1903)
av Johannes Brandtzæg*

Andakt

av Lars Rustbøle

Det er godt for en mann at han bærer åk i sin ungdom.

Klag. 3:27.

Ungdom som lever livet uten arbeid, slit og motgang, blir en veik ungdom. Han duger lite til å forsørge seg og sine, og han er lite å stole på, for lediggang er rot til alt ondt. Store menn har ofte begynt med åk på skuldra. De måtte kjempe seg fram med liten hjelp og tomme hender.

Det er likedan i Guds rike. Bibelen forteller at "kjempene" begynte i det små.

Moses fikk så menn prøve motgang, selv om han ble oppdratt på et slott, og David begynte som gjetergutt. Guds egen sønn måtte streve som tømmermann i sin ungdom. Hans himmelske Far lot han ikke bli prest eller skriftlærd. Verdens frelser skulle modnes til gjerningen i fattigdom og små kår. Og da han ble voksen og skulle velge disipler, gikk han ikke til de rikeste og øverste blant folket. Han fant noen som var herdet til å ta en tårn både på sjø og på land. La oss tenke på dette når vi går til arbeidet vårt. Det kan bli hardt mange ganger, men gjør vi det i Jesu navn, så vil han kvesse "verktøyet" og legge sin velsignelse til.

*Fra Lars Rustbøles andaktsbok:
"Et ord til alle". 2. mai.*

Hvordan jeg fikk fred

av Sigmund Fjære

Hvordan skulle jeg vel få, forlatelse fra synd.
Hvorhen skulle jeg få vandre, i fra det dype dynd.
Er det fred en plass å få, for Himlens sal å nå?
For mine synder mange, de tok meg så til fange.

Kor: Ja en fred, tenk en fred.
Freden ordnet ble for meg på Golgata.
Dype fred og stille ro, i mitt hjerte vil han bo.
Jesus ordnet har min sak på Golgata.

Mine synder sto engang, i mellom meg og Gud.
De plaget meg til døde, ja til en syndig brud.
Men han tok meg på sitt fang, gav meg stavens faste hand.
Jeg gikk der med min Jesus, og brud jeg ble med han.

Jeg er frelst, å for en fryd, står i Jesu nådepyrd.
Min synd er lagt på Jesus. Med blod; det står betalt.
Som en mor til sine barn, så taler han til meg,
"Bare kom hit inn i til korset, så fred du får av meg."

Tre martyrs vitnesbyrd

av Jon Kvalbein

Etter at apostelen Johannes ble forvist til øya Patmos i år 95 etter Kristus, fikk han en åpenbaring som er gjengitt i Bibelens siste bok. I Åpenbaringen, kapittel to og tre finner vi brev som omtaler sju menigheter i Asia-provinsen i dattidens romerrike (nå Vest-Tyrkia). Arkeologiske utgravninger har gjort det mulig å rekonstruere deler av byene der disse menighetene lå. Som deltaker på en Shalomtur nylig, med teologen og gresk-eksperten Bjørn Helge Sandvei som kyndig veileder, var det lærerikt og tankevekkende å besøke disse stedene.

Pergamon

En av menighetene holdt til i Pergamon (i dag Barga). På den imponerende byhøyden (Akropolis) var det allerede i år 160 før Kristus reist byggverk og altere til Zevs og Athene. Byen kom under romersk herrevelde fra år 133 før Kristus, og byen reiste i år 29 før Kristus et tempel til ære for keiser Augustus. Pergamon ble et sentrum for keiserdyrkelsen. Dette kan en ha i tankene når en leser budskapet til menigheten.

Åp. 2:12-17: *Jeg vet hvor du bor, der hvor Satan har sin trone. Likevel holder du fast ved mitt navn. Og du har ikke fornektet troen på meg, og ikke en gang i de dager da Antipas, mitt trofaste vitne, ble slått i hjel i byen deres, der Satan bor.*

Antipas er den første navngitte martyr i Pergamon. Siden skulle det bli flere. Fra Pergamon er det bevart et rettsreferat fra en sak mot kristne under keiser Marcus Aurelius (161-180 e. Kr.). Beretningen om hvordan Karpos, Papylos og Agathonike led martyrdøden i Pergamon er gripende lesning. Teksten er trolig basert på samtidige rettsprotokoller. Bjørn Helge Sandvei har laget utkast til en norsk oversettelse etter den greske teksten i Musurillos samling av Martyrakter. Etter kontakt med Sandvei formidler jeg her dette i noe forenklet og forkortet form:

Karpos

Mens prokonsulen (provins-guvernøren) oppholdt seg i Pergamon, ble de hellige Kristus-vitnene Karpos og Papylos ført frem for ham. Prokonsulen satte seg på dommer-setet og spurte: «Hva heter du?» Karpos: «Mitt første og fremste navn er kristen, men hvis du vil vite mitt navn i verden, er det Karpos.»

Prokonsulen: «Du kjenner sikker til keiserens forordning om plikten til å dyrke gudene som styrer alt. Derfor råder jeg deg til å komme frem og ofre.»

Karpos: «Jeg er kristen. Jeg dyrker Kristus, Guds Sønn, han som har kommet i disse siste tider for å frelse oss og berge oss fra djevelens bedrag. Til slike avgudsbilder som disse ofrer jeg ikke. Gjør hva du vil. For meg er det umulig å ofre til demoner som bare er en illusjon. De som ofrer til dem, er lik dem. De sanne tilbedere tilber Gud i ånd og sannhet, i følge Herrens gudommelige forskrift. De formes i likhet med Guds herlighet. De er udødelige sammen med ham og får del i det evige liv ved Ordet.

Slik er det også med de som dyrker avgudsbildene: De formes til å ligne demonenes tomhet og går til grunne med dem i Gehenna. Rettferdig er den dommen de får sammen med djevelen – han som forførte Guds fremste skapning, mennesket. Derfor skal du vite, prokonsul, at jeg ikke ofrer til slike.»

Prokonsulen ble forarget: «Dere må ofre til gudene! Vær ikke tåpelige!»

Karpos smilte vennlig: «Måtte gudene som ikke har skapt himmel og jord gå til grunne!»

Prokonsulen: «Du må ofre! Det har keiseren befalt.»

Karpos: «De levende kan ikke ofre til de døde.»

Prokonsulen: «Mener du at gudene er døde?»

Karpos: «Vil du høre? Disse gudene har

aldri levd, slik at de kan dø. Vil du innse at dette er sant? Da ta bort æresbevisningene du mener å vise dem, så vil du skjønne at de er ingen ting. De er materielle, og går til grunne med tiden. Vår Gud er tidløs, han som har skapt tidsaldrene. Han forblir uforgjengelig og evig. Men disse gudene er laget av mennesker og går til grunne. Vær ikke imponert over deres forutsigelser og knep. For i begynnelsen falt djevelen fra sin æreriike stilling på grunn av sin egen ondskap. Nå fører han krig mot Guds kjærlighet til menneskene. Med Guds tillatelse frister han mennesket og søker å lure det bort fra gudsfrykten. Tro meg, min gode konsul, det er ikke en liten dårskap du er fanget i.»

Prokonsulen: «Når jeg nå har tillatt deg å vrøvle så mye, har jeg ledet deg til å spotte gudene og de ærverdige keisere. Vi kan ikke la dette fortsette. Ofrer du?»

Karpos: «Det er umulig for meg å ofre. Jeg har aldri noengang ofret til avgudsbilder.»

Prokonsulen ga da straks befaling om at han skulle henges opp og skrapes (hudflettet). Karpos fortsatte å rope: «Jeg er kristen.» Men etter å ha blitt hudflettet lenge, ble han så utmattet at han ikke klarte å snakke mer.

Papylos

Prokonsulen vendte seg deretter til Papylos, som på spørsmål svarte at han var fra Tyatira.

Prokonsulen spurte: «Har du noen barn?»

Papylos: «Ja, mange, ved Guds nåde.»

Men da brøt en i folkehopen inn og ropte: «Han mener at han har barn i troen, de kristnes tro.»

Prokonsulen: «Hvorfor lyver du og sier at du har barn?»

Papylos: «Prøv å forstå. Jeg lyver ikke, men sier sannheten. I hver provins og by har jeg barn i Herren.»

Prokonsulen: «Ofrer du?»

Papylos: «Fra min ungdom har jeg tjent Gud. Aldri har jeg ofret til avgudsbilder.

Nei, jeg er en kristen. Det er alt du får høre av meg. Noe bedre og vakrere kan jeg ikke si.»

Også han ble hengt opp og skrappt. Han holdt ut tre omganger uten å gi en lyd fra seg. Han møtte fiendens raseri som en edel kjempe.

Da prokonsulen så deres enestående utholdenhet, befalte han at de skulle brennes levende. Da de ble ført ned, skyndte de seg begge til amfiteateret for at de raskt kunne forlate verden. Først ble Papylos spikret til en stake og reist opp. Da ilden nærmet seg, ba han rolig og overga sin ånd. Da deretter Karpos ble spikret fast, smilte han. De som sto omkring, undret seg og spurte: «Hvorfor ler du?» Den salige sa: «Jeg så Herrens herlighet og ble glad. Nå er jeg også blitt fri fra dere, og har ingen del i deres onde gjerninger.»

Da soldaten stablet opp veden og tente på, sa Karpos: «La oss holde ut alt og se frem til det sanne dommersete.» Og da ilden nærmet seg, ropte han: «Velsignet er du, Herre Jesus Kristus, Guds Sønn, fordi du har aktet meg, synder, verdig til å få del med deg i dette.»

Agathonike

En kvinne som het Agathonike, sto der og fikk i et syn se Herrens herlighet, slik Karpos sa at han hadde sett den. Da hun forsto at dette var et kall fra himmelen, hevdet hun straks røsten: «Dette måltidet er gjort istand for meg. Jeg må være med å spise av dette underfulle måltid!»

Folkemengden ropte: «Tenk på sønnen din! Ha barmhjertighet med ham!»

Men den salige Agathonike sa: «Han har Gud – som har makt til å forbarme seg over ham. Gud er den som sørger for alle. Jeg må gjøre det jeg er kalt til.» Så tok hun av seg kappen og kastet seg med jubel mot staken.

De som så på, brøt ut i klage og sa:

«Dette er en forferdelig dom. Dette er urettferdige forordninger!»

Da ilden nådde henne, ropte hun tre ganger: «Herre! Herre! Herre! Hjelp meg! Til deg tar jeg min tilflukt.» Slik oppgav hun sin ånd og døde sammen med de hellige.

Dette stykket sto i avisen «Dagen» 08.11.11, og er gjengitt med tillatelse fra forfatteren.

Glimt fra Peru

Av Anne Margrethe Marca

Kjære venner, vi har et stort arbeid i misjonen vår i Arequipa by i Peru. Av nåde får vi fortsette med å så Guds Ord blant befolkningen der ute. Det er nå flere der som har vært kristne i mange år, men det er også stadig nye som kommer innom møtene. Antall mennesker som er på de forskjellige møtene på de forskjellige stedene, varierer sterkt. Det er heldigvis noen som er trofaste, men det er et bønneemne at flere måtte bli det.

Miguel Curse, daglig leder i ELM – Peru (Unión Misionera) og leder i sentrumskirken vår, har sendt en liten andakt av Martin Luther, som han ønsker å dele med oss:

***Dagen etter ser
han Jesus komme
til seg, og sier:
Se der Guds lam,
som bærer verdens
synd!***

Joh 1.29

Gud sier ”Jeg vet at syndene dine er alt for tunge for deg, derfor vil jeg løfte dem av deg og legge dem på mitt lam. Stol på dette og du er fri fra din synd. Det er slik at syndene dine enten må ligge på deg eller på Guds lam, det finnes ingen tredje part. Hvis syndene ligger på deg, er du fortapt. Men hvis de er lagt på Kristus, er du fri og salig. Velg du. Det hadde vært det rettferdige at syndene forble på dine skuldre, men av nåde er de lagt på lammet.” Hvis det ikke hadde vært slik, hvis Gud ikke hadde villet legge dem over på sin sønn, hadde håpet vært evig ute for deg.

De fleste av dere kjenner nå etter hvert noen navn på steder og folk, men for at det skal være lettere å være med å be, vil vi gjerne nok en gang nevne navn på de stedene vi har møter på, og hvem som er ledere der.

Alto Selva Alegre heter distriktet der den første kirken vi bygde i Arequipa ligger, og der er Hugo Castellanos evngelist. Han leder også ungdomsforeningen som har møter i 2. etasje i denne kirken.

Huarangal er et nybyggerområde i distriktet Alto Selva Alegre. I dette området, 15 min i bil fra kirken vår, begynte vi som smått

virksomhet for noen få år siden, også dette er ledet av evangelist Hugo. Det er ønske om at vi etter hvert får bygge et lite kirkelokale her. Det er mange barn og noen voksne som regelmessig samles. På dette stedet er det også en liten barnehage. Mer informasjon om dette ved senere anledning.

Sentrumskirken vår er der vi også har våre kontorlokaler. Disse ligger i 2. etasje, og kirken er i 1. etasje. Alle radiosendingene går ut fra kontoret, og her samles også arbeiderne regelmessig til andakt. Kontoret har en stue, som brukes som lokale når det hver lørdag er bibelskole-undervisning. Bibelskolen er basert på at elevene går der tre år, og tanken er da å utdanne arbeidere til misjonen. Evangelist Ubaldo Marca er leder på bibelskolen. Miguel Curse som er nevnt ovenfor, er evangelist i sentrumskirken sammen med evangelist Raúl Paucara (tidligere radiotekniker). Miguel leder denne kirken sammen med styret.

Distriktet Sachaca er et sted der det kun har blitt drevet arbeid noen få år, men det har allerede vokst mye. Dette stedet ligger 20-30 min sørover fra sentrum. Det er evangelist Raúl som foreløpig driver arbeidet her. Her har de fast barneforening og vanlige møter, søndagsmøtene drar de vanligvis inn på gudstjeneste i sentrumskirken.

Horazio Zevallos Games er stedet der vi har både kirke og barnehjemmet vårt, og dette ligger 30-40 min fra sentrum. Evangelist Ubaldo Marca leder kirken, bestyrerparet Adolfo og Teresa Barrantes styrer barne-

hjemmet Casa Celso med hjelp av assistent Jacky Curse. I kirken er det også aktivitet i ukedagene, da en del bak i kirken deles av til barnehage. Det er 2 grupper å 8 barn i alderen 1-3 år, med hver sin assistent. I kirkens øvre etasje drives det førskole for 30 barn i alderen 3-5 år. Det er da en lærer og en assistent.

I tillegg til de ovennevnte, har vi noen ansatte på kontoret, samt Damián Heredia, som er pastor. Han bytter på å forkynne i de ulike kirkene. Ellers hender det at evangelistene rullerer på hvilke kirker de leder, og arbeidsstokken er også i forandring med jevne mellomrom. Det vil komme mer informasjon om dette i bladet etter hvert.

En av utfordringene vi nå ser tydeligere for hver dag i Peru, er arbeidet blant de unge. Flere av disse er 2. generasjons kristne, og har vokst opp hos foreldre som ble kristne i voksen alder. Dette vil si at det er lite råd å få fra foreldrene om det å være kristen som ung. Ungdommene må i stor grad selv finne ut av hva som er sunt og godt for dem å gjøre og være med på, noe vi ser på som en stor utfordring. Vær gjerne med å be om visdom hos ledere og foreldre, og om ønske om å fortsette å følge Jesus hos de unge.

Vær med og bær arbeidet vi driver i Peru frem for nådens Gud. Be også gjerne om at høstens Herre måtte drive arbeidere ut til sin høst, for arbeidet er stort og arbeiderne få. Dette er et sannhetens ord, både i Peru og i Norge.

1) Barneforening i Huarangal. Det er dette lille rommet som foreløpig brukes som kirkerom, og det er lånt til kirken av ei dame fra menigheten der.

3) Her er det møte i Sachaca, i det lille rommet som leies som kirke.

2) 11. september i år var det konfirmasjon og opptak av medlemmer i sentrumskirken; Først på bildet f.v. 2 ungdommer fra Sachaca, tvillingene Simón og Miguel. Deretter Josué (Miguel Curse sitt barnebarn) og Williams fra Sentrumskirken, og evangelist Miguel Curse. De to damene som følger har ukjent navn, men ble tatt opp som medlemmer. Den siste jenta i hvitt ble konfirmert sammen med de andre guttene, og heter Magda. Hun også fra Sachaca.

4) Konfirmasjon av tre jenter i Horazio, og en dame som blir tatt opp som medlem (Evangelist Ubaldo Marca sin svigerinne).

Lovens tre "bruk"

Gjengitt fra Carl Fr. Wisløffs: "Jeg vet på hvem jeg tror."

I den lutherske kirke har man gjerne talt om lovens tre "bruk". Tanken er da at Gud vil bruke forkynnelsen av loven på tre forskjellige måter.

Lovens første bruk er den "borgerlige". Meningen med det uttrykket er at loven - Guds vilje, skal forkynnes som en regel og rettesnor for alle mennesker, for å holde de onde i tømme og sikre rettferdighet og sikkerhet i samfunnet.

Lovens andre bruk er den "pedagogiske", det vil si at loven virker som "en tuktemester" til Kristus. Gal. 3:24 ff.

Ved hjelp av lovens ord viser Gud oss vår synd, gir oss en lukket munn og overbeviser oss om at vi er fortapt.

"(...) alt det som loven sier, taler den til dem som har loven, for at hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud." Rom. 3:19, Rom. 4:15, Gal. 2:19.

Om lovens første og andre bruk sier Luther: «Loven er gitt av Gud, for det første for å holde syndene i tømme ved trusler og skrekk for straff, og ved løfte og tilbud om nåde og alt godt.

Men på grunn av den ondskap som synden virker i menneskene, er alt dette falt ille ut.

For noen er blitt verre av dette, idet de nemlig er blitt fiendtlig innstilt ovenfor loven fordi den forbyr dem å gjøre det de har lyst på, og påbyr dem det de ikke vil. – Dette er de rå, onde mennesker, som gjør ondt så snart de kan komme til. Andre blir blinde og stolte, de innbiller seg at de kan holde loven av sine egne krefter - dette er hyklerne og de falske helgener. Men lovens viktigste oppgave og gjerning er å vise arvesynden og alt det den fører til, og la mennesket få se hvor bunnløst dypt dets natur er falt og ødelagt. For loven må si ham at han ikke har noen Gud og ikke akter noen Gud, men høyakter og tilber falske guder. Dette ville han ikke ha trodd uten at loven

hadde vist ham det. Dermed blir han forferdet, ydmyket, mister motet og fortviler, vet ikke hvor han skal gjøre av seg, begynner å føle Gud som en fiende, knurrer mot han osv. Det er dette som sies i Rom. 4:15:

***”Loven virker
vrede,”***

og Rom. 5:20:

***”Loven kom til
for at fallet skulle
bli stort.”***

(De schmalkaldiske artikler, 1537).

Lovens tredje bruk er at loven tjener som veiviser for dem som er kommet til fred med Gud ved troen på Jesus. Så lenge et menneske ikke kjenner Gud i troen, søker han i virkeligheten ikke Guds vilje, men sitt eget beste. Men når han først er gjort til en fortapt synder i seg selv, og dernest har fått fred med Gud på grunnlag av Jesu frelsesverk og den uforskyldte nåde, da begynner et menneske først for alvor å spørre etter hva Gud vil med hans liv. Og da ligger Guds lov der som en enkel veiledning.

***De kristne trenger
Guds lov og bud sær-
lig av to grunner.***

***For det første
trenger vi Guds bud
for å vite hvilke
gjerninger Gud
ønsker vi
skal gjøre.***

Vi mennesker vil ellers lett gripe til gjerninger som vi selv finner på i den tro at de behager Gud (for eksempel munkevesenet og forskjellige slags selvpinsler og askese som Gud aldri han påbudt). Budene i Guds lov (vi må her særlig tenke på de ti bud og kjærlighetsbudet (Matt. 22:36 ff.)) viser oss hva Gud vil vi skal gjøre. Dernest trenger også den kristne lovens bud som en stadig ”tuktemester til Kristus”. Det vil si:

***Loven må stadig på
nytt vise at han er
fortapt i seg selv,
og at han trenger
Jesus.***

En hilsen fra Ole Hallesby

av Jan Oskar Butterud

*Men det skjedde mens de var der,
da kom tiden da hun skulle føde.
Og hun fødte sin sønn, den første-
fødte, og svøpte ham og la ham i en
krybbe, fordi det ikke var rom for
dem i herberget. Luk. 2:6-7.*

”Det var den første julesang på vår jord. Englene sang den, og hyrdene lærte den (...) Og denne sang om barnet i krybben rører de ømmeste strenger hos barn og olding, hos mann og kvinne.”

Denne sangen om oppfyllelsen av frelsen, gikk det ”noen stille i landet og ventet på.” Og en vinternatt lyste ”Herrens herlighet om dem.” Og lyset sa: ”Jeg forkynner en stor glede. Deres frelser er født i natt.” Da de så barnet i krybben, ble de glade.

Vi blir også glade når vi hører budskapet om sønnen. Eller blir vi det? Det spør Ole Hallesby om i en andakt på julaften:

Er du takknemlig for hans gaver? ”Han gir oss alle timelige gaver. De drysser ned over oss fra morgen til kveld. Og disse timelige gaver tar vi alle imot. (...) Enda større er det at Gud gir åndelige gaver. (...) Vi som var vantro, vi fikk troen og gikk frem til Kristi kors med alle våre synder. Vi som var fredløse, vi fikk fred med Gud i en god samvittighet. Vi som alle av naturen var vredens barn, vi fikk Guds velbehag over oss for Jesu Kristi skyld.

Men det største ved kjærligheten er dette at den gir seg selv, ikke bare gaver. Det var dette Gud gjorde, da han ble menneske. Dette er underes under. Derfor feirer vi jul. Derfor er julen gledens og lovsangens fest.

Dette er Guds usigelige gave!

Denne gave forteller oss tydeligere enn noe annet hvor stor vår synd er. Den allmektige Gud eier ikke annet middel til å frelse oss enn selv å bli menneske. Han lever vårt liv, lider vår straff og dør vår død.

Guds usigelige gave forteller oss også tydeligere enn noe annet om Guds kjærlighet. Så høyt elsker Gud oss syndere, at han stiger ned av sin trone, ned fra sin himmel, akter det ikke for et rov å være Gud lik, men tar en tjeners skikkelse på og fornedrer seg selv, så han blir lydig inntil døden, ja korsets død.

Dette er Guds usigelige gave. Han gir seg selv, og mer kan ikke engang Gud gi.”

Det er fort gjort å lese de ordene her. Men jo mer jeg grunner på de, desto mer innholdsmettede blir de.

Kilder: Ole Hallesby. Småstykker.

Oslo 1936. Indremisjonsforlaget a/s

Ole Hallesby. Daglig fornyelse.

Oslo 1946 Luterstiftelsen forlag.

Herrens Ord var i de dager dyrt

Kristian Løvås d. e., Flekkerøya, 2003

Herrens Ord var i de dager dyrt,
og lite det var av syner fra Gud.
Grunnen var Eli! – folket be styrt
av en prest som ikke lød Herrens bud.
Men Herren i sin nåde så til folket i deres nød.
Han talte til Samuel som i sengen lå
om Eli og hans sønners død.

De gjorde seg skyldig – de ranet fra Ham –
som skulle sende sitt sonofferlam.
I kapittel to og tre i første Samuel
kan du lese om dette selv.
Men hør, kjære venn! Om du er her til stede,
og vet med deg selv at du ikke er rede!
På Golgata kors ble din synd slettet ut.

Nå – Jesus går mellom en synder og Gud (1 Tim 2, 5-6).
Rettfærdiggjort blir du av uforskyldt nåde.
Du syns nok det er en ufattelig gåte (Se Rom 3, 21-31).
Men Jesus har sagt det, og da er det sant.
En evig forløsning i himlen Han fant (Hebr. 9,12).
Han gav deg sitt blod, og det renser fra synd.
Det løfter deg opp av det dypeste dynd! (Salme 40,3).

Men prøv ikke først å forbedre deg,
- for Han har også sagt - du må stole på Meg!
Mitt blod det er mektig, også i dag,
til å rense fra synder av alle slag.
La ikke Satan deg få innbille,
at du i hjertet er altfor ille.
Jesus ønsker å løse deg ut.

Hør hva Han sier til sin dyrt kjøpte brud:
Døren er åpnet - stig bare på!
Resten av veien vi sammen skal gå.
Snart vil Jeg komme i himmelens sky!
Husk, under korset finner du ly!
Der rant Mitt blod, det renser fra synd.
Løfter deg opp av det dypeste dynd (Åp 7, 9-17).

Dåpsregister

Evangelisk Luthersk Misjonslag har siden starten lagt til rette for at dåp kan finne sted i møtesammenhengen vår. De av foreldrene som ønsker det, skal få døpe sine barn i den venneflokk hvor også de andre nådemidlene blir delt.

Ordet lyder jo hver gang det er møte, og på nattverd møtet deles Herrens legeme og blod. Også dåpens bad hører hjemme i venneflokk.

For oversiktens skyld vil vi ved årsskiftet gi en oversikt over døpte siste år. Nederst finner du også premissene som ligger til grunn for dåpshandlingen i ELM.

I 2011 ble følgende døpt i ELM's møter:

Ann Kristin Malerød, Kvelde, 06.02.11.

Jenny Mangelrød, Trondheim, 20.02.11.

Karl Johan Løvås, Flekkerøy, 20.02.11.

Maria Fjære, Moi, 03.04.11.

Sondre Krüger, Kodal, 14.08.11.

Daniel Howden, Skien, 06.11.11.

Johannes Howden, Skien, 06.11.11.

Barnedåp i regi av Evangelisk Luthersk Misjonslag, generelle premisser:

1. Det lutherske dåpssyn legges til grunn for all dåp i regi av Evangelisk Luthersk Misjonslag.
2. Dåpen bør knyttes opp mot et lokalt vennesamfunn, gjerne et lokallag av Evangelisk Luthersk Misjonslag. Dåpen bør fortrinnsvis skje søndag formiddag.
3. Møtet bør ledes av stedlig møteleder. Taleren bør forrette dåpen.
4. Den som forretter dåpen må sørge for en dåpssamtale med foreldrene i god tid før dåpen, og ta opp følgende punkter:
 - Litt om hva dåpen er og gir (bruk gjerne Luthers lille katekisme og Pontoppidans forklaring).
 - Om foreldre og fadderes ansvar for opplæring og oppdragelse, les Matt 28: 18-20.
 - Om krav til faddere, at de (minst fire personer) skal være seg sitt ansvar bevisst og bekjenne seg til den evangelisk-lutherske tro og leve et liv som er omvendelsen verdig. Har foreldrene sterke ønsker om faddere som ikke har luthersk ståsted, så lar dette seg

unntaksvis akseptere. Forretter av dåpen må da tydelig orientere foreldrene om hvilke følger et annet teologisk syn på dåpen har for menneskesynet, og egentlig hele frelsesspørsmålet. Fadderne bør være konfirmert.

- Litt om hvordan selve dåpen vil foregå. Av og til kan foreldrene ha egne ønsker som ikke alltid er like gjennomtenkte. Husk på at dåpen bør foregå med verdighet. Foreldre eller faddere skal bære barnet til dåpen. Mindreårige søsken kan godt få være med til døpefonten, men kan ikke ha noen aktiv rolle ved selve dåpshandlingen.
- Litt om varsomhet ved fotografering og filming under selve dåpshandlingen. Som hovedregel bør fotografering legges til etter møtets slutt.
- Få de nødvendige opplysninger til dåpsattesten, slik at den kan fylles ut og være ferdig til å undertegnes på selve dåpsdagen.

Saliggjort ved gjenfødelsens bad

Hver den som betrakter seg selv slik som han er, kan ikke tro at Gud kan ha velbehag i ham. Han kan ikke ha noe velbehag i seg selv; men hver den som ser seg selv i Kristus, som griper Kristus, som griper Kristi rettferdighet og hellighet, som ifører seg Kristus og ved ham nærmer seg til Gud, han tror fast at han behager Gud. Ikke for sine rettferdige gjerningers skyld som han har gjort,

men fordi han ved Guds barmhjertighet er saliggjort ved gjenfødelsens bad og fornyelsen ved den Hellige Ånd.

Sitat fra Gossner

Salomos Høysang

Olaf Klavenæs, Sandefjord, tar for seg deler av Salomos Høysang.

Følg med i Bibelen og les deg glad!

Høys. 3: 1-2: På mitt leie lette jeg om natten etter ham som min sjel elsker. Jeg lette etter ham, men jeg fant ham ikke. Jeg vil stå opp og gå omkring i byen, på gatene og på torgene. Jeg vil lete etter ham som min sjel elsker. Jeg lette etter ham, men jeg fant ham ikke.

Bruden leter etter sin brudgom. Det var om natten, ja det var natt i hennes sjel. Guds barn kjenner til dette, men verdens barn lever tilsynelatende så trygge og sikre. Asaf sier følgende i salme 73: 4:

For de er fri for lidelser inntil sin død, og kroppen deres er velnært,

og i vers 16-17: *Jeg tenkte etter for å forstå dette. Det var en plage i mine øyne – inntil jeg gikk inn i Guds helligdommer og gav akt på hvordan det går dem til slutt.*

Ja der fikk han se at de gikk under med fordervelse. Det venter en fortapelse for alle dem som ikke har Sønnen!

Gud opptukter sine barn for sitt rike, og det er gjennom trengsler vi når det.

Hebr. 12: 6:

For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstyker hver sønn som han tar seg av.

Sal. Ord. 13: 24:

Den som sparer sitt ris, hater sin sønn, men den som elsker ham, tukter ham tidlig. Ja, det er nåde det at Gud tukter oss.

David sier i salme 30: 7-8: *Men jeg sa i min trygghet: Aldri i evighet skal jeg rokkes!*

Herre, i din nåde hadde du grunnfestet mitt fjell. Du skjulte ditt åsyn, da ble jeg forferdet. Det var det som bruden nå opplevde.

Da lærer vi at uten ham er vi fortapt.

Nøden gjør oss ikke fortjent til nåden, men den gjør oss trengende. Botens smerte er nøkkelen til nådens forståelse.

F. W. Krummacher: "Når jeg ser inn i disse nådens skatter (evangeliet) kaller jeg meg selv en dåre som kan tro Gud så slett, men når disse søte følelser er over, tenker jeg: Nå har jeg vært altfor dristig i nåden an-nammelse (tilegnelse)."

Kjenner du til dette? Vi har så lett for å lete hos oss selv. På vårt leie, men vi skal lete på Jesu leie.

"Nu god natt all verdens eie, all din ro og overheng.

I den annens Adams leie, fant min sjel sin brudeseng.

Her hvor du din sved lot rinne, har jeg slaget opp mitt telt.

Her jeg ganske visst vil vinne, hvor for meg du lå til felt."

Rosenius skriver:

Du kan ikke tro, å, men kjære, så hør:

Vår Gud har sin Sønn ikke skånet.

Kom hit, kom til korset, se Frelseren dør, foraktet, forlatt og forhånet.

Han sonet all verdens misgjerning.

Når blodet da virket så kraftig hos Gud at han lot seg evig forsone, og derfor alene vil ta deg til brud, og gi deg den himmelske krone, så la du deg dermed og nøye.

Ja blodet som rant, det har runnet for deg. Gud godtok det offer han brakte. Det gjelder for alle - for deg som

for meg. For oss var det døden han smakte. Rettferdige er vi i Jesus.

Så søk da alene hos Kristus din ro, for der er du trygg i all fare.

Bli liten, bli barn, bli enfoldig og tro, bli en blant de synderes skare som kun vet å takke og love.

Sangboken nr 420

Bruden fant ikke brudgommen på sitt leie, men vi skal senere se hvor hun fant ham.

Fortell det gamle budskap, det beste som jeg vet, om Jesu makt og nåde, om Jesu kjærlighet.

Fortell det ganske enkelt som til et lite barn! For jeg er trett og såret, omspent av syndens garn.

Fortell meg det så langsomt at det kan trenge inn, det budskap om forløsning, dypt inn i sjel og sinn.

Fortell det riktig ofte, jeg glemmer lett igjen! For morgendagens friskhet ved middagstid svant hen.

Fortell det jevnt og stille, men legg dog alvor til. Husk på jeg er en synder som Jesus frelse vil.

Når så den nye verden frem stiger med sin fred, for siste gang fortell meg om Jesu kjærlighet.

Sangboken nr 8

Vindusviskeren

Det edleste og fineste menneske kan bli en stor synder når lyset ovenfra får avsløre urenheten. Selv et nypusset vindu kan bli stygt i solskinnet, og slik er det med vårt forhold til Gud også. Men Guds støvklut er ikke som vår. Den pusser ikke bare en og annen gang. Det blir en stadig rengjøring. Jeg husker prost Tormodsæter sa en gang som jeg bilte han. Han ble sittende og se på vinduspusseren i bilen: «Der ser du et bilde på Guds nåde» sa han. «Den holder ikke opp, men renser ustanselig.» Så la han til: «Om synden er stor, så feier nåden den bort.»

Lars Rustbøle i andaktsboka

«Et ord til alle».

Ned Korsets fot